

Lacivert

— elif-ayvaz · 28 Ağustos 2010

* Aramayacaktı işte...

Hep hiç beklemediği anlarda karşılaşıyordu onunla. Az önce de öyle oldu.

Onunla tanışmalarının üzerinden yedi ay gibi uzunca bir süre geçtikten sonra tekrar... Tekrar karşısındaydı işte, göğsünde gümbürdeyen yüreği... Çok şaşırmıştı, heyecandan titriyordu. Neden bu kadar heyecanlandım, neden böyle saçmaladım sanki diye kızıyordu kendine.

Geçen sene bir kursa gidiyordu Aslı. Dershaneye verecek parası olmadığı için üniversite öğrencilerinden ders alıyordu. Onunla da orada tanışmışlardı. Türkçe dersi veriyordu Aslı'ya. Ama Aslı'nın umurunda değildi bu. Onun akli fikri yazmaktaydı. Sadece yazmak istiyordu. Sadece iyi bir yazar olmak istiyordu. Yanlış okul tercihinden dolayı da bunalımdaydı. Çıkış yolu arıyordu kendine. Bir ara okulu bırakmayı bile düşünmüştü. Gitmek istiyordu. Gitmek ve yazmak... Onunla da en kötü günlerinden birinde tanışmıştı. En kötü, en çekilmez günlerinden birinde (zaten her günü zorla yaşıyordu.). Ama şimdi (nedenini bilmediği bir şekilde) onu özliyordu. Lacivert olarak hatırlıyordu onu. Sadece lacivert... Aslı'ya göre o lacivert bir ışık saçıyordu etrafına.

İlk derste çok konuşmuştu Aslı. Fazlasıyla konuşmuştu hem de. Aslında o öyle pek konuşmazdı. Kapalı bir öğrenci olmuştu hep. Karşısındaki de bir öğretmen-öğrenciydi. Ama kapılarını ona açık bırakmıştı nedense. Kendisini zorluyordu gizemli olmak için ama olmuyordu. Yapamıyordu. Yapamayınca da sinirleniyordu ve bu yeniyetme öğretmenin üzerine gidiyordu sürekli sinirinin hıncını almak için. Yüklendikçe yükleniyordu ona, şakayla karışık iğneliyordu onu.

Sonra nasıl olduğunu anlayamadığı bir anda kendisini onunla edebiyattan konuşurken buldu. Onun hayatından. Yaşama sebebinden, nefes alma unsurundan.

Yazılarından bahsetti önce. Sevdiklerinden nefret ettiklerinden, istediklerinden, hayallerinden. Bir çırpıda bütün hayatını sermişti Lacivert'in gözlerinin önüne. O da karşı çıkmamıştı. Göz yummuştu Aslı'nın garip heyecanlarına. Dergide yazmak istediğini söyledi. "Bildiğiniz genç yazarlara yönelik dergiler varsa beni önerebilirsiniz!" dedi. Lacivert'te:

- Benim editörü olduğum dergi var. Bir gün getir de yazılarını okuyayım. Beğenirsem yayınlarım. Ama beğenmezsem darılmaca yok.

- Tamam. Dedi Aslı. Kendimi o kadar yetiştirdim. Darılmam!

Ertesi hafta birkaç yazısını getirdiğinde Aslı, Lacivert'in yanında bir arkadaşı vardı. Lacivert'ten daha az gizemli.

O da okudu yazılarından birini ve şu meşhur cümleyi söyledi:

"Çok karamsarsın!"

Senin yaşındaki biri için çok karamsarsın. Fazla karamsarsın. Hayır fazla gerçekçisin. Şu anda senin pembe hayaller kurman gerekiyordu beyaz bulutların üzerinde.

Hayır karamsar falan değilim. Sadece gerçekleri görebiliyorum o kadar. İçimdekileri biliyorum o kadar. İnsanları tanıyorum o kadar. Şartları biliyorum o kadar.

Lacivert bu arada sadece izliyordu. Ve dinliyordu. Söze hiç karışmadan. O an Aslı'yı seçmeyeceğini biliyordu ama farklı bir ışık görmüştü onda. Bu yüzden olumsuz bir şey de söylemek istemiyordu ona. Bu küçük kızda onu tedirgin eden bir şey vardı. Sanki içindikileri okuyacakmış gibi bir şeyler. Bu yüzden ona karşı çok sert davranmaya karar verdi. Asla kabul etmeyecekti! Çünkü Aslı'nın yazılarında kendinden bir şeyler bulmuştu. Kendini, yaşamını, yenilgilerini... Asla kabul etmeyecekti.

Aslı...

Aslı çok heyecanlıydı, bütün bir haftayı uçarak geçirdi. Bu sefer oluyordu galiba. Hedefine ulaşmasına çok az kalmıştı. Elini uzatsa dokunacaktı. Ne yapıp edip kendini beğendirmeliydi Lacivert'e. Okul gazetesi yetmiyordu artık ona.

Ama hafta sonu derse gittiğinde o yoktu. Lacivert. Gelmemişti.

Korktu. İçine anlayamadığı bir korku çörekledi. Nedensiz, anlamsız...

Eliyle itti korkusunu. Haftaya gelirdi, belki bir işi çıkmıştı. Hemen panik yapmamalıydı.

O haftayı korkularla baş başa geçirdi. Sarsılarak. Ya gelmezse...

Gelmedi. O hafta da gelmedi. Korkusu daha da arttı, üniversitede sınavların başlamış olduğunu öğrenmesine rağmen.

Sadece korktu...

Tam bir ay bekledi gelmesi için. Bir ay... Ama Lacivert gelmedi. Aslı korktu, o gelmedi. O gelmedikçe, Aslı korktu.

Bu hikaye de burada başlamadan, başlayamadan öylece bitmişti işte. Hep mahkum kalacaktı bu köhne şehrin karanlık sokaklarına.

Yayınevlerine gönderdiği yazılardan da hiç haber yoktu. Düşündükçe bunalıyordu. Lacivert bunu ona nasıl yapardı? Nasıl?..

En sonunda onu aramaya karar verdi. Ahizeyi eline almadan önce defalarca tekrar etti söyleyeceklerini. Aradığında karşısına telesekreter çıktı. Bunu hep bir hakaret gibi algılamıştı Aslı. Telesekreter kız kendince konuşurken; midesi bulandı birden. Bir çırpıda söyledi bütün söyleyeceklerini. Titreyen sesine aldırmadan, tükürürcesine:

- Hocam ben Aslı, mümkünse artık defterimi geri almak istiyorum. (Kısa ama uzun bir sessizlik.) Rahatsız ettiysem özür dilerim.

Aslı yılgın, Aslı suçlu...

Asla vermemeliydi ona hayatını. Asla konuşmamalıydı. Yapmamalıydı. Susmalıydı.

Ertesi gün tekrar aradı. İşte karşısındaydı Lacivert:

- Alo.

- Alo. Hocam, ben Aslı.

- Aslı, nasılsın?

- İyiyim hocam. Artık defterimi geri almak istiyorum. Tabii mümkünse...

- Aslı, ben, ben özür dilerim. Çok hastaydım, yataktan çıkamayacak kadar hastaydım. Daha önce de şehir dışındaydım. Çok mu kızdın bana?

- ...

- Aslı?

- Evet hocam, kızdım.

- Özur dilerim, Aslı.
- Defterimi ne zaman alabilirim?
- Yarın olur mu?
- Olur. Nerde?
- Dersin ne zaman başlıyor senin?
- Saat birde.
- Benim on ikide dersim var. Eđer senin içinde uygunsa saat on birde Saat Kulesi'nin önünde.
- Tamam, saat on birde.
- Aslı, özür dilerim.
- İyi günler hocam, yarın görüşürüz.

Aslı kırgın, Aslı yıkık...

Ertesi gün inadına geç gitti Lacivertle buluşmaya. " Biraz daha geç kalsaydın gidecektim." dedi Lacivert. Bekletilmeyi sevmeyenlerden o da. İçinden kıs kıs güldü Aslı. Oh! Şu intikam denen şey ne lezzetli bir yemekti!

Okuluna kadar bıraktı Lacivert. Anlayamadığı ve şimdi de hatırlayamadığı bir sürü cümle söyledi ona, Aslı'nın kulakları uğuldarken. Ama Aslı dinlemiyordu. O cümleyi bekliyordu. Hayatı boyunca da o cümleyi beklemişti.

Okulun önüne geldiklerinde, Aslı sabırsız, Lacivert'in gözlerinde garip pırıltılar...

- Çok karamsarsın Aslı. Ama sana son bir şans. Benden nefret ettiğini anlatan bir yazı yazmanı istiyorum senden. Yazıyı beğenirsem eğer, ancak o zaman kabul edilirsin.
- Ama ben sizden nefret etmiyorum ki. Sadece kızdım.
- Yazarsın sen. Dene bir kez.

Dedi ve çekip gitti Lacivert. Kabus gibiydi adam. Bir görünüp, bir kayboluyordu.

Aslı yorgun...

Nasıl yazacaktı şimdi bunu. Nefret nedir bilmezdi ki o. Sahi nefret ne demektir?

Okul bahçesini Milli Eğitim Müdürlüğü'nün bahçesinden ayıran duvara bağdaş kurup oturduğunda hâlâ düşünüyordu. Nasıl yazacaktı? Nefret neydi, insan nasıl nefret ederdi, çoktan unutmuştu böyle duyguları. Sonra derin bir hüzün kapladı etrafını. Kabul edilmediğinin bilincindeydi sanki. Derin derin nefes aldı ve yazmaya koyuldu. İnat ediyordu işte, her şeyi bilmesine rağmen, Lacivert'in onu asla kabul etmeyecek olmasına rağmen...

Hoşlandığı çocuğun yanına oturduğunu fark etmeyecek kadar dalmıştı yazısına. Yazıyordu da yazıyordu. Dur durak bilmeden. Kaç sayfa olduğuna aldırmadan.

Hafta sonu geldi Lacivert. Okudu yazıyı. Hiçbir şey söylemeden bazı cümlelerin altını çizdi. Sonra hayatla ilgili uzunca bir nutuk attı ve çekti gitti.

Yine yaptı. Yine gitti.

Aslı kızgın...

O da onun arkasından koşarak çıktı. Saat Kulesi'nin önünde yetişebildi ancak ona.

- Durun, böyle çekip gidemezsiniz. Beni böylece ortada bırakamazsınız. Hiçbir şey söylemeyecek misiniz?

- Aslı, çok güzel yazıyorsun. Ama olmaz!

- Neden?.. dedi, başından aşağı süzülürken soğuk terler.

-Özür dilerim, Aslı. O dergi hiçbir zaman çıkmayacak. Seni de sürükleyemem kendi kuyuma. Daha ilk dersten itibaren kaçmaya çalıştım senden ama anlamadın. O dergi çıkmayacak. Sen henüz küçüksün. Daha nice fırsatlar çıkacak önüne. Bırak beni.

-Söyleseydiniz anlardım hocam. Bu kadar umutlanmazdım hiç değilse...Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordunuz.

- Aslı, affet beni...

Gitti. Arkasına bir kez bile bakmadan gitti. Bu kaçınıcı yüz üstü bırakıştı onu. Yine gitti işte.

Orada öylece sokak ortasında dikilirken, yanından geçen ve kendisine çarpan insanların hiç farkında değildi Aslı. Şimdi nefretin ne demek olduğunu öğrenmişti işte. Nefret; küçük, ıslak bir kedi yavrusu gibi sokak ortasında öylece bırakılmaktı.

Aslı kendi kendine:

- Bu masalda burada başlamadan bitti!

Dedi ve evine doğru yürümeye başladı sırtını yakan güneşe aldırılmayarak. Yaz kendini iyiden iyiye göstermeye başlamıştı. Onun kalbinde derin sızılar...

Onu görünce bütün o yaşadıkları geldi şimdi aklına.

Artık ona kızmıyordu. Sadece özlüyordu onu. Gizemini, gözlerini...

Sadece özlüyordu başlamadan biten bir masalın sonunda...

"Ara beni, konuşuruz." Demişti.

"Tamam, ararım." Demişti o da.

Yeniden yaşamak istemiyordu o karanlık günleri. Yapamazdı bunu kendine, ne kadar özlese de onu yapamazdı işte. Yeniden somurtarak uyanmak istemiyordu uykusuz gecelerin sonunda davetsiz bir misafir gibi çıkıp gelen soğuk sabahlara.

Aramayacaktı işte...

'Mart 2007

Elif Ayvaz

* Fotoğraf bana ait. Balıkesir - Saat Kulesi